

Arrest

nr. 143 567 van 17 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig uit Kukës (Albanië) en beschikt u over het Albanees staatsburgerschap.

In 2007 of 2008, u was toen 12 of 13 jaar oud, raakte uw familie in een bloedwraak verwickeld met de familie C.. Uw oom Ra. en Re. C. hadden een dispuut over de eigendom van een schoenwinkel en stapten hiermee naar de rechtbank. Nadat Re. C. in beroep de eigendom toegekend kreeg kwamen uw broer G.H. (O.V. X) en uw neef A.H. (O.V. X) slaags met hem.

Daags hierop werd door de familie C. een bloedwraak uitgeroepen en doken uw vader, broer, oom een neef onder.

G.H. en A.H. verlieten Albanië en reisden naar België.

Uw vader en oom leven sindsdien ondergedoken in het dorp Topojan (Albanië).

Uzelf bleef met uw moeder in Kukës wonen, waar u de middelbare school afmaakte. Jullie kenden nooit problemen in Kukës, uw moeder begeleidde u steeds van en naar school. In 2013 begon u aan de Universiteit van Tirana met de opleiding rechten en trok u in een studentenhuus in.

Na drie maanden werd u gebeld door onbekenden die u eraan herinnerden dat uw familie in een bloedwraak verwickeld is en vroegen zij naar uw vader. U werd door hen bedreigd, als u hen niet zou vertellen waar uw vader ondergedoken zat zouden ze u ontvoeren en in Italië in de prostitutie verkopen. Uw moeder maande u aan voorzichtig te zijn. U ontving geregeld dergelijke telefoons en werd soms ook op straat gevolgd, aangesproken en uitgescholden door onbekenden in een geblindeerde wagen. U durfde hierdoor niet vaak meer buitenkomen.

Na de examens keerde u terug naar Kukës. U bracht uw vader op de hoogte van de bedreigingen, die erop stond dat u uw studies zou stopzetten. U wilde niet in Kukës opgesloten wonen en gedwongen zijn uw leven als huisvrouw te slijten.

U vroeg hulp aan uw tante in Italië maar aangezien zij slechts een kleine woning had, u niet kon onderhouden en zij bovendien niet ver van de Albanese grens woont, kon ze u niet opvangen.

U vroeg hulp aan uw broer G.H. in België, die bereid was u op te vangen.

U reisde via Kosovo met het vliegtuig naar België, waar u op 29 oktober 2014 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Albanees paspoort, uitgereikt op 25-5-2011 (10 jaar geldig); een gezinssamenstelling, d.d. 5-11-2014; en een attest van inschrijving van de rechtenfaculteit van de Universiteit van Tirana in oktober 2013, d.d. 5-11-2014.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers in het kader van uw derde asielaanvraag niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u in Albanië steeds in behoorlijke vrijheid heeft kunnen leven tot uw vertrek naar België.

Zo ging u naar school en haalde u uw middelbaar diploma. U reisde tot tweemaal toe naar Italië en terug naar Albanië. In 2013 ging u studeren in Tirana en trok u in in een studentenhuus (CGVS, p. 5). Noch u noch uw moeder kende in deze periode ooit problemen.

U voegde hier bovendien aan toe dat u de familie C. niet kent en u nooit met hen geconfronteerd werd (CGVS, p. 8, 9, 10, 11-12).

Uw tante, de echtgenote van uw oom, verblijft ook in Kukës waar zij als leerkracht werkt, zonder problemen te kennen met de tegenpartij (CGVS, p. 9).

Het feit dat u uw middelbare school volledig heeft doorlopen en u hierna aan de universiteit van Tirana begon te studeren, evenals de vaststelling dat u (noch uw moeder noch uw tante) vanaf het begin van het conflict in 2007 tot eind 2013 ooit problemen met de tegenpartij kende in Kukës tonen aan dat er geen concrete aanwijzingen waren dat de familie C. wat betreft u, effectief op wraak zou zinnen.

De Kanun (Albanees gewoonterecht) stipuleert dan ook dat vrouwen en kinderen normaliter niet gevisieerd worden in een bloedwraak, wat u ook beaamde (CGVS, p. 9, 13).

Uw bewering dat u steeds door uw moeder vergezeld werd naar school, u nooit mee op schooluitstap mocht en u na het uitspreken van de bloedwraak niet meer buiten met vriendinnen mocht spelen (CGVS, p. 8, 9) zijn maar moeilijk te stroken met de vaststelling dat u wel alleen naar Tirana mocht verhuizen waar u met hogere studies begon en introk in een studentenhuus, terwijl uw moeder in Kukës bleef en u in Tirana verder niemand kende (CGVS, p. 5-6, 7).

Bovendien is het opmerkelijk dat u in Tirana, terwijl u beweerde de familie C. niet te kennen en u nooit met hen geconfronteerd werd, plots door hen opgebeld en op straat aangesproken werd.

Dat deze (voor u) onbekenden, die u nog nooit ontmoet hebben, u in een grootstad als Tirana in een groep studenten of passanten op straat zouden kunnen identificeren, is weinig aannemelijk. Uw verklaring hiervoor, dat ze wisten dat uw vader een dochter had en dat ze u waarschijnlijk niet meer zagen in Kukës en er vanuit gegaan zijn dat u met hogere studies was begonnen en u zo in Tirana hebben gevonden, of dat ze via middelbare schoolvrienden te weten waren gekomen dat u in Tirana studeerde (CGVS, p. 11) is een weinig realistische uitleg hiervoor en is bovendien louter hypothetisch. Er moeten dan ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de waarachtigheid van uw aangebrachte asielmotieven.

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor problemen met de familie C. geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze

problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, met wie uw overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 14), en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u en uw familie ten aanzien van Albanië een reëel risico zou bestaan op vervolging of het lijden van ernstige schade.

Er dient immers opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U ondernam echter nooit een poging om bescherming te verkrijgen in uw land van herkomst (CGVS, p. 7, 10).

U verklaarde hierover dat u niet precies wist wie uw belagers waren en u hen niet zou kunnen herkennen. Uw belagers hadden u immers gezegd dat u hen, ook al zou u zich tot de politie wenden, niets zou kunnen doen omdat u niet wist wie ze precies waren (CGVS, p. 7).

Deze verklaringen bieden evenwel geen afdoende uitleg om uw nalaten een klacht in te dienen bij de politie te rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers om de nodige bescherming te krijgen van de autoriteiten tegen dergelijke bedreigingen. Indien de politie niet op de hoogte wordt gebracht van problemen, kan ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bovendien wist u dat uw belagers leden van de tegenpartij, namelijk de familie C., waren.

Uw vermoeden dat uw familie, voor zover u weet, ook nooit veel hulp heeft gekregen van de Albanese politie in het conflict met de familie C. (CGVS, p. 7), rechtvaardigt al evenmin waarom u zich voor beledigende telefoons en bedreigingen op straat niet zou kunnen wenden tot de politie in Tirana. Het betreft bovendien een louter vermoeden.

Voorts is het opmerkelijk dat u als rechtenstudent - waarvan men kan vermoeden dat dit inhoudt dat u van mening bent dat het Albanese gerecht een kans moet krijgen, ook in zaken van bloedwraak - zich niet tot de Albanese autoriteiten heeft gewend.

Hiernaar gevraagd antwoorde u dat er in Albanië veel corruptie bestaat, rechtvaardigheid niet evident is aangezien de structuren niet goed functioneren en in Albanië bovendien de wet van de sterkste geldt (CGVS, p. 10).

Deze uitleg strookt evenwel geenszins met uw studiekeuze aangezien men van iemand die rechten gaat studeren op zijn minst een zeker vertrouwen in het rechtssysteem verwacht, temeer u verklaarde via uw studies iets te willen betekenen en een oplossing voor uw situatie wilde zoeken (CGVS, p. 10).

Tot slot dient hier verwezen te worden naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen.

Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar.

De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten actueel in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten staven louter uw identiteit en nationaliteit, uw familieband met G.H. en uw inschrijving aan de universiteit van Tirana in 2013, die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het feit dat uw broer G.H. (O.V. 6.245.766) en uw neef A.H. (O.V. 6.717.507) in België erkend werden als vluchteling, niets kan wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Elke asielaanvraag wordt immers op haar individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 januari 2015 (zie p. 3) een schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Zij stelt dat de commissaris-generaal verplicht is zijn beslissing te motiveren, rekening houdend met haar relaas, met de omstandigheden in haar land van herkomst, met alle stukken uit het dossier én met de subjectieve toestand in dewelke zij zich bevindt.

Zij wijst erop dat van haar broer G.H. en van haar neef A.H. de vluchtelingenstatus in België erkend werd en dit op basis van dezelfde motieven als door haar aangebracht, met name het bestaan van een bloedwraak tussen hun familie en de familie van Re.C.

Door de erkenning heeft de commissaris-generaal volgens haar geoordeeld dat de vrees van G.H. en A.H. gegrond was, zodat bijgevolg vaststaat dat er een bloedwraak bestaat tussen de familie H. en C. en dat de vrees van de familieleden H. een vrees voor vervolging uitmaakt waarvoor geen beschermingsalternatieven in het land van herkomst bestonden.

Zij voert aan dat de commissaris-generaal een appreciatiefout begaat waar hij stelde dat *“het feit dat uw broer G.H. en uw neef A.H. in België erkend werden als vluchteling, niets kan wijzigen aan bovenstaande appreciatie”*.

Zij wijst erop dat noch de bestreden beslissing, noch het administratieve dossier elementen bevatten betreffende de dossiers van G.H. en A.H. zodat de Raad niet kan beoordelen of haar verklaringen omtrent de bloedwraak met de verklaringen van haar broer en neef overeenkomen, wat een schending zou inhouden van de beginselen van goed bestuur.

Waar in de beslissing geargumenteed wordt dat verzoekster in Albanië steeds in behoorlijke vrijheid heeft kunnen leven tot haar vertrek, dat zij met name haar middelbare school afgemaakt heeft, dat zij universitaire studies aanvatte, dat zij nooit in contact was met de familie C. toen zij in Kukës woonde, dat de Kanun -het Albanese gewoonterecht- stipuleert dat vrouwen en kinderen normaliter niet geïsoleerd worden in een bloedwraak, antwoordt verzoekster dat de commissaris-generaal haar verklaringen omtrent de context van de bedreigingen niet in aanmerking neemt.

Zij wijst erop dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat zij met haar moeder constant in angst leefde, dat zij thuis moest blijven, niet alleen naar school mocht gaan, niet naar schooluitstapjes mocht gaan, etc. Zij stelt dat zij nooit verklaard heeft dat zij “in vrijheid” leefde.

Was zij evenwel geen direct slachtoffer van de bloedwraak -gezien op basis van de Kanun zij niet rechtstreek aangevallen mocht worden-, zij bleef niettemin een belangrijk doel omwille van haar contacten met haar vader, met haar oom die ondergedoken leefde, met haar broer en met haar neef; via haar kon de familie C. de mannen van de familie H. bereiken.

Zij verklaart dat zij relatief beschermd was toen zij nog in Kukës verbleef; zij woonde samen met haar moeder en had veel kennissen, familie en burens zodat zij moeilijk door de familie C. vervolgd kon worden zonder dat deze personen het opmerken. In Tirana woonde zij evenwel alleen zodat niemand haar kon beschermen en de familie C. haar gemakkelijk kon bedreigen om informatie te krijgen over de verblijfplaatsen van haar familieleden.

Volgens haar was de bedoeling van de familie C. bijgevolg dus niet op haar bloedwraak toe te passen, maar wél haar te bedreigen om die bloedwraak te kunnen uitvoeren gezien zij de verblijfplaats van haar verwanten kende.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat het opmerkelijk is dat verzoekster in Tirana geïdentificeerd werd terwijl zij voordien nooit aangesproken werd door de familie C., antwoordt verzoekster dat zij nooit

verklaard dat zij dacht dat zij toevallig in Tirana herkend werd, maar dat zij denkt dat de familie C. vernomen heeft dat zij niet meer in Kukës studeerde en naar Tirana verhuisd was.

Het feit dat zij naar Tirana vertrokken was, was geen geheim; er zijn immers niet zo veel steden in Albanië om de hogere studies verder te lopen en een groot deel van haar klasgenoten waren naar Tirana vertrokken voor hun hogere studies zodat de familie C. bijgevolg gemakkelijk kunnen vernemen heeft dat verzoekster in Tirana is gaan studeren en haar zo gemakkelijk konden vinden en bedreigen.

Zij haalt aan dat zij over die bedreiging duidelijk gesproken heeft bij het verhoor op het Commissariaat-generaal en de ambtenaar toen zelf heeft kunnen opmerken dat zij emotioneel was toen zij deze gebeurtenissen beschreef.

Zij besluit dat haar verklaringen betreffende deze bedreigingen coherent, gedetailleerd en precies zijn en dus aannemelijk en geloofwaardig zijn.

Zij merkt daarenboven op, onder verwijzing naar arresten van de Raad, dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het relaas niet de kern vormt van de analyse van een asielaanvraag en besluit dat zij aangetoond heeft dat zij een gegronde vrees voor vervolging omwille van de bloedwraak tussen haar familie en de familie van C. koestert.

Waar in de bestreden beslissing aangevoerd wordt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij onvoldoende beroep kon doen op bescherming door de autoriteiten van haar land, wijst verzoekster erop dat de commissaris-generaal in het kader van de asielaanvragen van haar broer en neef wél heeft geoordeeld dat er geen beschermingsmogelijkheid bestond en van hen de vluchtelingenstatus werd erkend.

Volgens haar betwist de commissaris-generaal ook niet dat de situatie op vlak van bescherming nu veranderd is.

Zij laat gelden dat de omvang van de corruptie en het gebrek aan effectieve bescherming in Albanië, ondanks de recente wetverwijzing, uit veel rapporten blijkt. Zij verwijst naar de COI Focus "*Albanië - Bloedwraak*" van 27 augustus 2014 en naar de COI Focus "*Albanië. Overheidsmaatregelen in de strijd tegen bloedwraak*" van 18 oktober 2013, door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de overheden effectief niet zo veel hebben ondernomen in de strijd tegen de bloedwraak, dat er nog veel corruptie bestaat bij de politie en dat de bescherming door die politie beperkt is. Volgens haar blijkt uit een rapport van 15 oktober 2010 van de "*Immigratie Board van Canada*" (*sic*) (stuk 4) dat de effectiviteit van de bescherming gekenmerkt wordt door een gebrek aan afhankelijkheid en effectiviteit van het gerechtelijk systeem. Uit een artikel van 23 november 2010 van de "*Courrier International*" (stuk 3) blijkt volgens haar hoe breed het fenomeen van de vendetta in Albanië is, zonder beschermingsmogelijkheden.

Zij besluit dat er bijgevolg een grote onzekerheid bestaat omtrent het feit of zij op bescherming kan rekenen van de overheden tegen de bedreigingen van de familie C.

Verzoekster laat gelden dat indien de vluchtelingstatus niet toegekend wordt, vastgesteld moet worden dat zij aan de voorwaarden voldoet van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en haar de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden.

Verzoekster vraagt aan de Raad om de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen van haar de status van vluchteling te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Documenten

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift: "*Artikel van de Courrier International, 'Albanie – un bien triste marque de fabrique: la vendetta'*" en "*Artikel van de Commission de l'immigration et du statut de réfugié du Canada « Réponse aux demandes d'information »*".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.2.2.2.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoekster geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, gezien:

(i) blijkt dat verzoekster in Albanië steeds in behoorlijke vrijheid heeft kunnen leven tot haar vertrek naar België (zie het verhoorverslag van 25 november 2014, p. 5-12);

(ii) het niet geloofwaardig is dat verzoekster in Tirana, terwijl zij beweerde de familie C. niet te kennen en nooit met hen geconfronteerd te zijn, plots door hen opgebeld en op straat aangesproken werd en dat deze (voor haar) onbekenden haar in een grootstad als Tirana in een groep studenten of passanten op straat zouden hebben geïdentificeerd (zie het verhoorverslag, p. 11);

(iii) verzoekster niet aantoont dat zij voor problemen met de familie C., geen of onvoldoende beroep kon doen -of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten (zie het verhoorverslag, p. 7, 10, 14) en gezien uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Albanese autoriteiten actueel in geval van eventuele (veiligheids-) problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat van haar broer G.H. en van haar neef A.H. de vluchtelingenstatus in België erkend werd en dit op basis van dezelfde motieven als door haar aangebracht, met name het bestaan van een bloedwraak tussen hun familie en de familie van Re.C. Door de erkenning heeft de commissaris-generaal volgens haar geoordeeld dat de vrees van G.H. en A.H. gegrond was, zodat bijgevolg vaststaat dat er een bloedwraak bestaat tussen de familie H. en C. en dat de vrees van de familieleden H., een vrees voor vervolging uitmaakt waarvoor geen beschermingsalternatieven in het land van herkomst bestonden.

Zij besluit dat door de commissaris-generaal een appreciatiefout wordt begaan waar gesteld wordt dat "het feit dat uw broer G.H. en uw neef A.H. in België erkend werden als vluchteling, niets kan wijzigen aan bovenstaande appreciatie".

De Raad wijst er vooreerst op dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een

voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

In casu blijkt dat verzoeksters broer G.H. en neef A.H. respectievelijk op 14 december 2009 en op 24 februari 2012 werden erkend, doch dat verzoeksters problemen plaatsvonden in 2013 en 2014.

De feiten die verzoekster zouden genoot hebben haar land te verlaten, zijn dan ook geenszins dezelfde als de problemen die haar broer en haar neef zouden meegemaakt hebben en op basis waarvan hen een beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoekster maakt, gelet op bovenstaande vaststellingen, haar beweerde problemen niet aannemelijk en de erkenningen in hoofde van G.H. en A.H. komen in dit verband niet in lijn.

Het argument in het verzoekschrift dat noch de bestreden beslissing, noch het administratieve dossier, elementen bevatten betreffende de dossiers van G.H. en A.H. zodat de Raad niet kan beoordelen of de verklaringen van verzoekster omtrent de bloedwraak met de verklaringen van haar broer en neef overeenkomen, wat volgens verzoekster een schendig inhoudt van de beginselen van goed bestuur, is gelet op bovenstaande vaststellingen, irrelevant.

Verzoekster toont niet aan hoe het ontbreken van elementen over de dossiers van G.H. en A.H. in haar dossier een negatieve invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag en zij toont niet aan hierdoor benadeeld te zijn geweest.

De Raad herinnert er dienaangaande nog aan dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust.

Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat zij en haar moeder constant in angst leefden, dat ze in huis moest blijven, niet alleen naar school mocht gaan, niet naar schooluitstapjes mocht gaan, etc.

Zij stelt dat zij nooit verklaard heeft dat zij "*in vrijheid*" leefde.

Zij verklaart dat zij relatief beschermd was toen zij nog in Kukës verbleef; zij woonde samen met haar moeder en had veel kennissen, familie en burens zodat zij moeilijk door de familie C. vervolgd kon worden zonder dat deze personen het zouden merken; in Tirana woonde zij evenwel alleen zodat niemand haar kon beschermen en de familie C. haar gemakkelijk kon bedreigen om informatie te krijgen over de verblijfplaatsen van haar familieleden.

Zij stelt in haar verzoekschrift dat zij een belangrijk doelwit bleef omwille van haar contacten met haar vader, met haar oom die ondergedoken leefde, met haar broer en met haar neef; via haar kon de familie C. de mannen van de familie H. bereiken.

Zij preciseert dat het de bedoeling was van de familie C. om dus niet op haar bloedwraak toe te passen, maar wél haar te bedreigen om die bloedwraak te kunnen uitvoeren gezien zij de verblijfplaats van haar verwanten kende.

De Raad ziet echter niet in hoe de verklaringen dat verzoekster naar school ging, dat zij haar middelbaar diploma haalde, dat zij tweemaal naar Italië en terug reisde, dat zij in 2013 ging studeren in Tirana waar zij in een studentenhuus introk, dat zij de familie C. niet kent en nooit met hen geconfronteerd werd (zie het verhoorverslag, p. 8-12) en dat zij, noch haar moeder, noch haar tante vanaf het begin van het conflict in 2007 tot eind 2013 ooit problemen kende met de tegenpartij in Kukës, stroken met de bewering dat de familie C. wat haar betreft op wraak zou zinnen, noch met de beweringen in haar verzoekschrift dat zij een belangrijk doelwit bleef omwille van haar contacten met haar vader, met haar oom die ondergedoken leefde, met haar broer en met haar neef, en dat het de bedoeling van de familie C. was haar te bedreigen om de bloedwraak te kunnen uitvoeren gezien zij de verblijfplaats van haar verwanten kende.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster meent dat zij "*relatief beschermd was*" toen zij nog in Kukës verbleef gezien zij bij haar moeder woonde en veel kennissen, familie en burens had, is geen verklaring voor het feit dat zij al die tijd geen problemen ondervond met de familie C. en dat zij een dergelijke bewegingsvrijheid genoot, temeer gezien haar broer, oom en neef zich in 2007 of 2008 blijkbaar wél genoodzaakt voelden onder te duiken voor de familie C. om vervolgens naar België te vluchten.

De uitleg dat de familie C. gemakkelijk heeft kunnen vernemen dat verzoekster in Tirana is gaan studeren en haar zo gemakkelijk kon vinden en bedreigen, maakt niet aannemelijker dat verzoekster in

Tirana, terwijl zij beweerde de familie C. niet te kennen en voordien nooit met hen geconfronteerd te zijn, plots door hen opgebeld en op straat aangesproken werd en dat deze (voor haar) onbekenden haar in een grootstad als Tirana aldus in een groep studenten of passanten op straat zouden hebben geïdentificeerd (zie het verhoorverslag, p. 11);

Waar in het verzoekschrift aangehaald wordt dat verzoekster over die bedreiging duidelijk gesproken heeft bij het verhoor op het Commissariaat-generaal en dat de ambtenaar toen zelf heeft kunnen vaststellen dat zij emotioneel was toen zij deze gebeurtenissen beschreef, antwoordt de Raad vooreerst dat de mate van expressie van emoties geen graadmeter is voor het waarheidsgehalte of de ernst van de voorgehouden bedreigingen en daarbij staat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk; emoties kunnen verzoekster niet van de verplichting ontslaan om, zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, aan te tonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Bovendien blijkt niet dat verzoekster niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat haar "emoties" van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat de commissaris-generaal in het kader van de asielaanvragen van haar broer en neef, wél heeft geoordeeld dat er geen beschermingsmogelijkheid bestond en van hen de vluchtelingenstatus werd erkend.

Verzoekster laat ook gelden dat de omvang van de corruptie en het gebrek aan effectieve bescherming in Albanië, ondanks de recente wetverwijzing, uit veel rapporten blijkt.

Zij verwijst naar de *"COI Focus: Albanië - Bloedwraak"* van 27 augustus 2014, naar de *"COI Focus: Albanië. Overheidsmaatregelen in de strijd tegen bloedwraak"*, naar een rapport van 15 oktober 2010 van de *"Immigratie Board van Canada"* en naar een artikel van 23 november 2010 van de *"Courrier International"*.

De Raad is van oordeel dat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Albanese autoriteiten actueel in geval van eventuele (veiligheids-) problemen aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt immers dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen.

Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien -onder meer voor het dreigen met bloedwraak- en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar.

De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen.

Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

De Raad ziet dan ook niet in hoe een verwijzing naar de erkenning van haar broer G.H. en neef A.H. in 2009 en 2012, beperkte citaten uit de informatie in het administratief dossier en een verwijzing, begin 2015, naar een rapport van 15 oktober 2010 van de *"Immigratie Board van Canada"* (sic) en naar een artikel van 23 november 2010 van de *"Courrier International"*, aantonen dat de recentere voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die zij betwist, niet correct is.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt derhalve niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeksters verklaringen kunnen ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE